

*Moysés Azevedo,
a Katolikus Shalom Közösség alapítójának
tanúságtétele*

1. Minden előtt: az Eucharisztia

1980-ban, a brazíliai Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus alkalmából Szent II. János Pál pápa ellátogatott a városomba, a brazíliai Fortalezába. Az akkori érsek, Aloísio Lorscheider arra kért, hogy a pápai szentmise keretében a felajánlaskor a város fiataljai nevében én adjak át egy ajándékot a Szentatyának.

Megkérdeztem tőle, milyen ajándékot adjak a pápának. A bíboros azt válaszolta, hogy ezt nekem kell kiválasztanom. Ez egy kissé zavarba ejtett, hiszen mit adhat ajándékba a pápának egy alig húsz esztendőes fiatalember?

Imádság közben nagyon világos sugallatot kaptam Istentől: megragadta fiatalságomat, személyemet Isten szeretetének ereje, és teljesen átalakította az életemet. Elérkezett a pillanat, hogy „*odaadjam ingyenesen azt, amit én is ingyenesen kaptam*”. Nem adhattam más ajándékot Jézus Krisztusnak, a Szentatyának és az Egyháznak, mint hogy felajánlom az életemet és a fiatalságomat minden olyan fiatal és minden olyan ember evangelizációjára, akik távol vannak Krisztustól és az Egyháztól.

Azon a napon, amikor találkoztam a pápával, a szívemben ez az egy dolog volt jelen: életem felajánlásával akartam válaszolni Isten hívására, és az emberiségnek arra a sóhajtozására és vágyára, amellyel Isten fiainak megnyilvánulását várja. Fel szerettem volna ajánlani az életemet és a fiatalságomat, hogy bátran és találékonyan végezzem az evangelizációt.

Ebből a meghatározó tapasztalatból, amikor felajánlottam az életemet Péter utódának lábánál, az Eucharisztia oltára előtt, megszületett a Shalom Katolikus Mozgalom.

2. Pizzéria az evangelizáció céljára

Hogy eleget tegyek az elkötelezettségnek, amit ifjú szívem vállalt Isten előtt, kerestem a legjobb módot ennek megvalósítására. Lassanként, az

imában olyan sugallatot kaptam, ami kezdetben egy kicsit „bolondságnak” tűnt: olyan evangelizációs központot létrehozni, amely valójában egy pizzéria az evangelizáció céljára.

Más fiatalokkal együtt, akiket szintén megragadott Isten szeretete, elkezdtünk kialakítani egy otthonos helyet, egy valódi missziós teret, ahol a fiataloknak lehetőségük nyílhat személyesen kapcsolatba lépni Jézus Krisztussal, hogy maguk is eljussanak életük felajánlására, amit a Szentlélek egykor nekem is sugallt. Az volt a célom, hogy továbbadjam a fiataloknak az isteni szeretetet, hogy ők is részt vehessenek a „felajánlási körmenetben”, és átadják saját életüket.

Az „Úr pizzériája”, ahogy mi neveztük, az evangelizáció eszközövé lett, az öröm, a kreativitás és az igazság kimondása jegyében.

Amikor a fiatalok betértek hozzánk, mi, hozzájuk hasonló fiatalok fogadtuk őket, készen rá, hogy örömmel szolgáljunk, meghallgassuk örömeiket és fájdalmaikat, és két szendvics vagy pizzaszület között mindig nyílt rá alkalom, hogy tanúságot tegyünk arról az örömről, amelyet Jézus élő személye és az ő evangéliuma hozott a mi életünkbe és fiatalságunkba. Ugyanolyan fiatalok voltunk, mint ők, csak annyi volt a különbség, hogy mi nem a saját érdemünkből, de felfedeztük a boldogságot, aminek van neve és arca, mert élő személy: Jézus Krisztus. Egy napon ő belépett az életünkbe, és gyökeresen átalakította azt.

Megdöbbentő volt tapasztalni, hogy ezek a beszélgetések, amelyek alkalmasint asztal mellett kezdődtek, ahol együtt fogyasztottunk egy-egy szendvicset, gyakran közös imádságba torkolltak az Eucharisztia élő kenyere előtt abban a kápolnában, amely diszkréten meghúzódott a pizzéria mellett. Itt, a baráti együttlét melegében és az Isten ígéjéről, az Eucharisziáról szóló tanúságtételeinkben, amely átformálta életünk kicsiny és törekeny voltát és eltöltötte a Szentlélek erejével, sok fiatal megtapasztalhatta Jézus Krisztus élő személyének jelenlétét, és azt, hogy az Egyház nem más, mint a világ útjait járó tanítványok családja.

Sok olyan fiatal, aki személyesen megtapasztalta Isten szeretetét, kifejezte szándékát: „*Én is oda akarom adni az életemet, én is tovább akarom adni ingyenesen azt, amit magam is ingyenesen kaptam!*” Őszintén mondom: elképzelésem sem volt róla, milyen irányba visz bennünket az Úr. Egy nálunk sokkal nagyobb kegyelem sodrásába kerültünk.

Ezek a fiatalok csatlakoztak a korábbiakhoz, és elkezdett kialakulni egy közösségi életforma, amelynek alapjai az imaélet és a testvéri szeretet. Ezekből tapasztaltuk meg, hogy az isteni irgalom gyógyító balzsam legmélyebb sebeinkre is. A közösségi élethez tartozik a misszió is, amennyiben szükségét érezzük, hogy másokkal is megosszuk a kapott kegyelmeket. Ezek a fiatalok azután meghívták a szüleiket és a barátait is, és amikor legkevésbé vártuk, egy közösség jött létre körülöttünk.

Így kezdődött és fejlődött a Shalom Közösség, olyan fiatalok társasága, akik más fiatalokat fogadnak be és evangelizálnak, olyan személyeké, akik nap mint nap keresik az imádságot és a lelkivezetést. Ebben a műben, Krisztusnak és az ő igéjének a hirdetésében, a fiataloké a főszerep, imacsoportok jöttek létre, kialakultak a lelki, emberi és teológiai képzési formák az Egyház tanítása nyomán. Olyan szolgálatok tartoznak ide, amelyek a legszegényebbekkel való törődést segítik a szegénység különféle formáit (lelki, erkölcsi, gazdasági) szem előtt tartva, és más ajándékok és ötletek is, amelyeket ránk bízott az Úr. Mindebben forrásunk és középpontunk maga az Eucharisztia.

Hatalmas érzés látni a fiatalok szemét, akár a nagy evangelizációs alkalmakon, ahol több ezren gyűlnek össze az Ige és az Eucharisztia körül, akár a mindennapos eucharisztikus ünnepeken, ahol sokukat megragadja a szépség és az alázat, vagy akár a csendes szentségimádásban, a folyamatos adorációban a kápolnáinkban. Ez gyönyörű és sok mindent megmagyaráz, megmutatja, miből fakad az isteni szeretet ereje és gyengédsége, amely elfogadja és átalakítja a szegény és bűnös ember szívét.

Az igehirdetés, a szentségimádás, az Eucharisztia ünneplése, a testvéri és missziós közösség lett a testté lett evangélium kisugárzásának forrása, s ez sokakat vonzott. Életünk felajánlása titokzatos módon odavonzotta a Szentlélek erejét, a szellemi lángolást, amely törékeny életünket a szolgálatra és a misszióra buzdította. Éppen úgy, ahogyan Szent Efrém beszélt egykor az Eucharisziáról: „*Aki ezt a kenyeret eszi, tüzet eszik!*”

Kimondhatom, hogy Istennek ez a műve, amelyről bebizonyosodott, hogy egy karizma, és amely áthatotta életünket, hogy azon keresztül működjön, ebben a szóban foglalható össze, amelyet a feltámadt Jézus ajkáról hallunk: „*Shalom*”. Ezzel adja át nekünk önmagát és a feltámadás erejét, ránk lehelve az Élet Lelkét (vö. Jn 20,19). Amikor kimondja a „Shalom” szót, feltárja nekünk „megnyitott oldalát”. Ez lesz a valódi bé-

ke helye, amelyre az emberi szív vágyakozik, a boldogság és a beteljesedés egyetlen és valódi forrása.

Minden egyes nemzedéknek szüksége van rá, hogy evangelizálják. Nyilvánvalóan a családok, az oktatási intézmények és a plébániák a hit továbbadásának igen fontos csatornái, ugyanakkor nem gondolhatjuk, hogy a hagyományos eszközök önmagukban elégségesek egy olyan változó korban, mint a miénk. Szent VI. Pál pápa az *Evangelii Nuntiandi* enciklika 72. pontjában emlékeztet bennünket rá, hogy a fiataloknak a többi fiatal apostolaivá kell válniuk. Ferenc pápa úgy fogalmaz, hogy a fiatalok jelentik az Egyház jelen idejét.

A Shalom Közösség egyik jellegzetessége, hogy a fiatalok között jött létre, és megértette, hogy nem elegendő tenni értük valamit, hanem velük együtt kell valamit építeni úgy, hogy ők legyenek a misszió főszereplői. Ki ismerné jobban a fiatalok szívét, s az abban lévő fájdalmakat és reményeket, mint egy másik fiatal, aki maga is átélte ezeket a nehézségeket és reményeket, de megvilágította számára ezeket az Úrral való meghatározó találkozások?

Minél inkább megéli és táplálja valaki ennek a tapasztalatnak az erejét, annál inkább olyan misszionáriussá válik, aki mindenkinél jobban ismeri a másik fiatal szívének titkait, és képes alkalmassá tenni a Lélek ajándékainak befogadására.

3. Tapasztalatunk a világvilágjárvány időszakában

„Ki akarod fejezni tiszteletedet az Úr teste előtt? Ugyanaz, aki kimondta: Ez az én testem, ezt is mondta: Láttál éhesen, és nem adtál ennem” (Aranyszájú Szent János, 50. homília Máté evangéliumáról).

A közösség története során mindig is tudta, hogy a szegények ügye nem olyan ügy, amit valamilyen ideológiával meg lehetne védelmezni. Ahogyan Ferenc pápa tanítja: a szegények teste nem más, mint a szenvedő Krisztus teste a világban.

Szeretném veletek megosztani, mit tapasztaltunk meg ezzel kapcsolatban a világvilágjárvány időszakában. Közösségünk több tagja is megbetegedett, és így a magunk testén is éreztük az emberiség szenvedését.

Azt láttuk, hogy sokan mások, akik keresztülmennek ezen a szenvedésen, sokkal nehezebben élnek meg mint mi, mert hajléktalanok, nincsen családjuk, lelki, emberi, társadalmi kapaszkodójuk. Mi lesz ezekkel az

emberekkel? Nemcsak a vírus tette őket sérülékennyé, hanem ki voltak téve a nap melegének, az esőnek, az éhségnek és a szegénységnek is... Ugyanakkor ők is a családunk tagjai, mivel Jézus Krisztus tanítványai-ként tudtuk, hogy az emberiség családjának minden egyes tagja hozzánk is tartozik, mert ugyanannak az Atyának vagyunk a gyermekei.

Feltettük magunknak a kérdést: mit tenne az irgalmas Jézus a mi helyünkben? Mi, akiknek életünk és sajátos történetünk során annyi isteni vigasztalásban volt részünk, szükségét éreztük, hogy mi is az isteni vigasztalás és irgalom eszközeivé váljunk azok irányába, akik legtöbbet szenvednek. Ki kellett lépnünk önmagunkból, hogy találkozassunk velük, meghallgassuk, megérintsük őket, és amint ez megtörtént, átéreztük, hogy mi kaptunk érintést és látogatást: nem csupán ezeknek a személyeknek volt szüksége miránk, hanem minékünk is szükségünk volt rájuk...

Isten olyan személyeket, fivéreket és nővéreket ajándékozott nekünk, akiket megsebzett az erkölcsi, lelki vagy gazdasági értelemben vett szegénység (mint bennünket is), akik valódi kinccsé, igazi barátokká váltak számunkra.

4. Odalépni korunk „Tamásaihoz”

Ha fellapozzuk János evangéliumának 20. fejezetét, felidézhetjük, hogy Tamás az az apostol, akinek komoly kétségei vannak Jézus feltámadásával kapcsolatban. Nem képes hinni a társai és barátai tanúságtételének. Mégis, amikor az Úr nyolc nappal később megjelenik Tamásnak, „megmeríti” ezt az apostolt keresztje jelében, vagyis dicsőséges sebeiben. Tamást ekkor éri a döbbenet az Úr feltámadását megtapasztalva. Távollévből egészen közelivé válik a számára az esemény, lehetőséget kap rá, hogy kezével érintse az Úr sebeit. Hitetlensége átalakul a tökéletes hit tanúságtételévé: „*Én Uram, én Istenem!*”

Jézus ugyanis arra emlékezteti ekkor Tamást és a többi apostolt, amit a halála előtti estén mondott: „*Ez az én testem.*”

Amikor magunkhoz vesszük az Oltáriszentséget, mi is az Úr feltámadt testének tagjai leszünk ebben a világban, azért, hogy korunk „Tamásai” a mi szavunkat hallva és a mi pillantásunkkal találkozáva, a mi Eucharisztia által áthatott életünket látva megérinthessék az Úr „megtanított oldalát” és megtapasztalhassák a találkozást a Feltámadottal, aki meghalt értünk a kereszten.

Ebből az erőteljes, a személyt átformáló tapasztalatból kiindulva azt láttuk, hogy a Jézus Krisztusba „szerelmes fiatalok nemzedéke” nő fel, akik készek „felajánlani az életüket” a misszióért az egész világon, hogy képesek legyenek irgalommal odalépni korunk „Tamásaihoz”.

Ezek a „szerelmes fiatalok” mára egy „mozgalmat alkotó néppé” lettek: családok, papok, nőtlen laikusok, akik az Isten országáért élnek, olyan férfiak és nők, akik missziót végeznek a világ számos pontján, hogy tanúságot tegyenek arról, hogy: „Krisztus a mi békénk” (Ef 2,14).

Élete és küldetése révén a Shalom Katolikus Közösségnek az a célja, hogy megmutassa az Egyház életrevaló, termékeny, „fiatal arcát”.